

faa er det kun en daarlig Trøst at sige: Den Straf, du lider, er for „en politisk Forbrydelse“. — Jeg skal endnu i Forbindelse hermed henlede Opmærksomheden paa et andet Punkt hvor der vistnok kunde være god Grund til at foretage en Lovforandring. Ligesom jeg har nævnt, at de politiske Agitatorer søge at dække sig selv ved at stille deres Ord paa Struer, saaledes er der et andet Forhold, hvor Mænd, der i Virkeligheden have Ansvar, dække sig paa samme Maade, skyde sig ind under en Mangel i Lovgivningen eller maaste en mindre heldig Fortolkning af Loven. Jeg sigter herved til en Anvendelse af Presjeloven af 3die Januar 1851. Naar Forfatterens Navn ikke staaar paa et Skrift, er det Udgiveren, der staaar til Ansvar; dog fordrer der, at hans Navn skal staa paa Skriftet. Nu er det Noget, som antages, og som vedgaaes af Vedkommende selv, at man ved Blade stundom har ordnet det paa den Maade, at den virkelige Udgiiver ikke sætter Navn derpaa, men giver en anden Mand 5 à 10 Kr. om Ugen for at lade sit Navn anføre paa Bladet; derved dækker den egentlige Udgiiver sig selv i sin Virksomhed ved Bladet. Naar der i Pressen begraas en Forbrydelse, der medfører Vand og Brød eller Forbedringshus, har den virkelige Udgiiver høstet sig fri ved at betale en Stakkel 5 à 10 Kr. om Ugen for at paatage sig Ansvar. Det er i højeste Grad anstødeligt, at han saaledes holder sig en Prigelknabe, og det burde ikke være tilladeligt. Jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden derpaa som et Punkt, der burde tages under Overveelse. Jeg skal med denne desværre vidtløftige Udtalelse tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Carstensen: Som ærede Medlemmer ville erindre — hvad der ogsaa blev mindet om af den ærede sidste Taler — fremkaldte Riffelloven, da den fremkom, almindeligt Skrig fra Oppositionen om, at Regjeringen havde en slet Samvittighed, at Regjeringen var hange o. s. v. Saafremt Regjeringen vilde lade Folkets Fred og Ro seile sin egen Sø, kunde den have sparet sig enhver Riffellov, og hvis Regjeringen virkelig vilde være forberedt paa at gjøre Statskup, hvad den saa ofte er bleven beskyldt for, kunde den netop have sparet sig denne Riffellov, fordi den ved ikke at udstede en Riffellov lod en hel Del temmelig ansvarløse Folk blive loffede til at gjøre Optøier og derigjennem kunde erhverve sig et Paastud til at stride ind og særlig til at stride ind ved at bruge Midler, der ligge udenfor det daglige Livs Færd. Men Regjeringen har udelukkende opfyldt sin Pligt ved at tage Hensyn til,

hvad den skylder den offentlige Fred og Orden. Riffelbevægelsen kan ikke betragtes fra andet Synspunkt end som et Led i den hele agitatoriske Bevægelse, der af Oppositionen har været ledet i en Række af Aar. Agitationen er som oftest, man kan sige altid, i høi Grad en Afspæiling af det Maal, Oppositionen stiller sig. Naar Maalet, som i det foreliggende Tilfælde, ligger langt udenfor de Stranker, som Danmarks Riges Grundlov reiser, naar Maalet gaar ud paa, om ikke i Ordlyden saa i Virkeligheden, at forvandle Lokammerstyret til et Ekammerstyret, at affasse Kongens Selvbestemmelsesret ved Valget af Ministrene og derigjennem hans uindskrænkede Veto, naar Maalet er det, har jeg Ret til at sige, at det ligger udenfor de Stranker, som Grundloven stiller, og derfor bevæger Agitationen sig ogsaa udenfor de Stranker, som de almindelige borgerlige Love og Straffeloven stiller, hvilket træffende blev illustreret ved enkelte af de Eksempler, som anførtes af den ærede foregaaende Taler. Under slige Forhold har det vist sig overalt og ogsaa hos os, at Sindene komme i Oprør, det ene haarde Ord tager det andet, man udtømmer alle de Haansord, der findes i Sproget, og i Anvendelsen af Stjeldsord og Sligt er man endog kommen saa vidt her hos os, at Oppositionen kalder dem, der ikke dele deres Mening, Forrædere og Tyfere. Naar der i Forbindelse med slige Ord opstaaer en Riffelbevægelse, i hvilken det antydes, at Vaabnene skulle bruges mod indre Fjender, og der falder daglige, hyppige Udtalelser om, at disse indre Fjender ere Partiets Modstandere, saa er Anvisningen givent. Denne Anvisning kan som sagt ikke bære nogen Frugt, som røkker Regjeringens Stilling; thi, som den ærede foregaaende Taler antydede, ere slige sammenløbne, med Rifler bevæbnede Starer ikke saa farlige, som de lade til. Nei, overfor Regjeringen ikke; men de ere meget farlige lige over for den borgerlige Fred og Orden. Det gaar med det, som med saa meget andet her i Livet, naar Folk faae saadant et Legetoi i Haanden, omgaaes med det Dag ud og Dag ind, daglig hører Prædikener om det One og det Andet, der kan sætte Videnskaberne i Bevægelse, faae de efterhaanden en næsten ubetingelig Lust til at benytte det. Det ses jo daglig, at naar en Kuff sidder og knalder med en Piff, kan han ikke modstaa Fristelsen til at lange et Slag med Piffen til en forbiløbende Hund, ja forleden Dag var der endogsaa en Kuff, der langede nogle Slag ud efter et Par uskyldige unge Piger. Den Fristelse, der ligger i Menneskets Natur, gjør sig